

La veritable història de «La catximba i els rostolls d'Angelina»

El videoclip de la cançó es va rodar amb tot el grup a les platges de Jamaica

Al llarg dels segles, els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. La majoria són cançons que han nascut als Països Catalans, i moltes han tingut una trajectòria internacional -curta o llarga- o han estat veritables peces intergeneracionals. També hi ha peces compartides amb altres països propers (per exemple "En Joan petit"), que ajuden a dibuixar un imaginari polièdric de la Mediterrània format amb aspectes identitaris compartits amb altres cultures germanes.

El desembre de 2014, vam publicar un número especial (el 231) amb 100 cançons que tenen associades 100 històries per descobrir que algunes de les melodies que considerem nostres també han tingut un recorregut internacional i que han aconseguit emocionar Albert Einstein i **Igor Stravinski**, han fet emmudir dos presidents dels Estats Units o han cridat a la lluita en contra dels totalitarismes arreu del món. Al llarg d'aquest mes d'agost, anirem recuperant la veritable història d'algunes de les cançons del recopilatori, des de temes tradicionals a *hits* de la Nova Cançó, passant per peces emblemàtiques d'**Antònia Font** o **Els Catarres**. Avui descobrim què hi ha darrere de "La catximba i els rostolls d'Angelina".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=diZHp4w9LAI>

Van aparèixer en plena voràgine del 'rock català'. Com havien fet els seus convilatans **Sopa de Cabra**, la primera referència d'**Umpah-Pah** també va ser editada per Salseta Discos. Però la banda liderada per Adrià Puntí tenia ben poc a veure amb la dels seus col·legues gironins. Raons de pes va causar sorpresa i va aconseguir fidelitzar un bon nombre de fans, però no va assolir les vendes massives d'altres grups. Aquest primer treball encara es va enregistrar seguint la lògica

dels discos de vinil, amb una cara A més energètica i lleugera, amb peces que van esdevenir populars, com la que obre el disc, "Un ral no és foradat", "El llegat del drapaire" i sobretot "La catximba (i els rostolls d'Angelina)", i una cara B on hi ha els temes amb més pes, com ara "Nina ensucrada" o "Mirall capgirat".

"És una cançó molt especial, i li estic molt agraït perquè m'ha donat l'oportunitat i la popularitat per poder-ne fer moltes més, encara que no hagin tingut la mateixa repercussió. És un cant a l'esperit de la marihuana i tot el que hi ha al darrere, però de fet la lectura a fons de la lletra permet altres interpretacions que una mera apologia del cànnabis. És una cançó molt festiva i optimista, tot i que com sempre en totes les cançons d'**Adrià Puntí** sempre hi ha algun un factor negatiu", indica el músic de Salt.

"La catximba (i els rostolls d'Angelina)" defineix perfectament l'esperit del disc: un grup amb ganes de dir coses i de dir-les d'una manera diferent, amb una banda molt sòlida defensant unes composicions reeixides i unes lletres de qualitat amb l'ús d'imatges suggeridores i un vocabulari molt ric: 'Vull córrer entre gladiols, morint curull d'esperit del pol·len, pres d'un delit sóc desaforat...'.

El senzill promocional del disc que es va llançar a la ràdios ja va ser "La catximba", un reggae sobre el desig de viure en llibertat que el públic de seguida va fer seu. Al llibret del disc s'hi aclareix que els rostolls d'Angelina són "una espècie directament relacionada amb el cànnabis que es troba a la vall de Sant Daniel", a prop de Girona. D'aquesta cançó se'n va fer també un videoclip. Amb una subvenció de la Generalitat de Catalunya a la discogràfica, la banda es va poder desplaçar a Jamaica per rodar-ne les imatges.